

BOLESLAV IVÁNEK – HRDINA Z PALKOVIC

Kamila Poláková

Boleslav Ivánek – The hero from Palkovice

Abstract: This article presents the fascinating story of a lesser known personality active in the RAF during World War II, namely Boleslav Ivánek – a native of Palkovice near Frýdek-Místek. His life has hitherto remained unknown to many, and his journey into exile was an unusual one. The article largely draws on various notes and photograph albums taken by Boleslav Ivánek himself, as well as on a broad range of specialist sources. The Second World War National Memorial in Hrabyně also dealt with Ivánek's story through an exhibition and presentation, and also published his memoirs.

Keywords: Boleslav Ivánek – RAF navigator – teacher – Haifa – Tobruk – persecution

Contact: PhDr. Kamila Poláková, Slezské zemské muzeum, Nádražní okruh 31, 746 01 Opava 1, polakova@szm.cz

Úvod

Stovky knih už byly napsány o hrdinech 2. světové války, přičemž výrazně menší pozornosti se dočkali obyčejní vojáci, kteří v armádě nedosáhli vysokých hodností a nestali se slavnými. Bez těchto lidí by ale válka nemusela skončit pro Spojence vítězně, a proto si jistě zaslouží naši pozornost. „Čs. zahraniční armáda za II. světové války však byla tvořena pestrou směsicí mužů a žen pocházejících z rozličného prostředí. Někteří žili v cizině před válkou, mnozí příslušníci českých menšin už v zahraničí žili a v Československu dokonce nikdy nepobývali. Řada vojáků-krajanů byla do armády mobilizována po osvobození jejich domovin v průběhu let 1944 a 1945.“¹ Tento článek představuje jednu z do nedávné doby všeobecně méně prezentovaných osobností z řad československých příslušníků v RAF, a to Boleslava Ivánka, který pocházel z obce Palkovice u Frýdku-Místku. Zážitky z odbojové činnosti za 2. světové války zpracoval Ivánek v knize *Vzpomínky příslušníků čs. zahraniční armády-západ z okresu Frýdek-Místek na léta 1939–1945*,² která byla vydána obcí Palkovice roku 1988. Jedná se však o pouhou tenkou brožuru určenou pro obyvatele Palkovic. Také Ivánkova rodina (zvláště pak doposud žijící manželka Libuše a syn) poskytla zaměstnancům Národního památníku II. světové války v Hrabyni strojopis vzpomínek z roku 1947 s názvem „TGM: ...Budu se na vás dívat, jak to vedete...“ a několik fotografických alb pro pořízení kopií a následné využití k výstavním i publikačním účelům památní-

ku. Z obou pramenů jsem s laskavým souhlasem rodiny při přípravě článku vycházela. Vzpomínky Ivánka jsou čtivé, popisují nejen samotné boje, ale také atmosféru bojiště, nálady vojáků či počasí v tom kterém místě. Rovněž jsem nahlédla do databázi Vojenského historického archivu, kde se v sekci věnované letcům RAF nachází jeho letecká karta. Pro získání a upřesnění informací o bojích u Tobruku jsem využila knihu Jaroslava Hrbka: *Tobruk 1941* (Praha, Argo 1997) a pro získání informací k 11. čs. praporu paměti Karla Klapálka.

Národní památník II. světové války v Hrabyni shromažďuje informace o regionálních účastnících bojů II. světové války. Tyto informace využívá nejen pro svou výstavní činnost, ale také pro činnost publikační a edukační. Boleslav Ivánek patřil k osobnostem spjatým s regionem, jeho osud je zajímavý mimo jiné pro nezvyklou cestu odejít do exilu, a to z Rumunska. V památníku v Hrabyni jsme se jeho osudem zabývali na výstavě *Odchody a návraty* v roce 2016. Vzhledem k tomu, že doposud vzpomínky nebyly vydány knižně a rodina si to přála, vydali jsme je s kolegou Ondřejem Kolářem v roce 2018 ve stejnojmenné knize, ve které jsme podali osud ještě dalších pěti osobností druhé světové války.

Osud Boleslava Ivánka

Boleslav Ivánek se narodil 3. června 1917 v Palkovicích (čp. 152) u Frýdku-Místku. Po absolvování povinné školní do-

¹ Ondřej KOLÁŘ – Kamila POLÁKOVÁ, *Odchody a návraty*, Opava 2018, s. 9.

² Boleslav IVÁNEK, *Vzpomínky příslušníků čs. zahraniční armády-západ z okresu Frýdek-Místek na léta 1939–1945*, Palkovice 1998.

Obr. 1. Boleslav Ivánek – učitel, fotoalbum B. Ivánka.

cházky nastoupil na Učitelství ústav do Bratislavy a po jeho úspěšném absolvování se stal učitelem. V roce 1938 byl Ministerstvem školství v Praze ustanoven jako učitel na české zahraniční škole v Rumunsku. Vyučoval v obcích Nadlac a Eibenthal.

Odtud se na výzvu německých úřadů po okupaci Československa nevrátil domů, ale spolu s ostatními kolegy nastoupil jako aktivní voják československých zahraničních jednotek pod britským velením na Středním východě. Po okupaci Československa se německé úřady domnívaly, že všichni lidé původem z českých zemí nacházející se v zahraničí pracují pro odboj a zajišťují přechody čs. občanů přes Rumunsko, Maďarsko a Jugoslávii. V prosinci roku 1939 se Ivánek z čs. novin vydávaných ve Francii dozvěděl o formování čs. zahraniční armády a začínal věřit, že pozdvihne zbraň proti hitlerovskému Německu. Následně byly v dubnu 1940 zrušeny české menšinové školy v zahraničí a učitelé byli vyzváni německými úřady k návratu do protektorátu. Ivánek však neposlechl a spolu s ostatními kolegy odplul počátkem roku 1941 z přístavu Konstanc do Turecka. Dne 4. 2. 1941 se přihlásil na konzulátu v Cařihradě, na počátku března podepsal prohlášení o vstupu do čs. armády v Bukurešti a už 11. 3. přešel pod britské velení. Odtud se vlakem dostal napříč Malou Asií do přístavu Mersin, v němž čekal dva měsíce na loď přepravující

cí muže k čs. jednotce na Středním východě. V Mersinu se scházeli čs. občané působící na Středním a Dálném východě (jako zaměstnanci průmyslových firem, např. Baťovi zaměstnanci) a také příslušníci „polského legionu“, kteří byli na podzim roku 1939 internováni v SSSR. Odtud přicházeli převážně letci. Ti však byli okamžitě přepraveni okolo Afriky do Anglie.

Po dvou měsících v Mersinu se egyptskou lodí přepravil do Palestiny. Boleslav Ivánek dvoudenní cestu popsal takto: *„Neklidné moře a časté poplachy znemožňovaly nám prožít popisovanou krásu plavby na lodi. Leželi jsme v podpalubí, vzpomínali na domov a přemýšleli o naší budoucnosti. Ráno místo nádherného přístavu korunovaného mešitami a palmami, místo modré, hravé hladiny moře, místo pohádkových čtunů jsme spatřili nevýraznou rovinu posetou plochými domky, přerušenu tu a tam minaretem, ani zdaleka ne tak vysokým, jak jsme očekávali. Kolem nás špinavá, skutečně špinavá, šedivá voda, pokrytá ošklivými bárkami všech možných tvarů, motorovými čluny prskajícími vodou a dým.“*³

Vojenský život začíná...

V Haifě absolvoval Ivánek odvod a začal svůj vojenský život. Na československém honorárním konzulátu mu byla přidělena uniforma i ostatní výstroj a takto vybaven byl přepraven do čs. výcvikového střediska Východ v Egyptě – do Agami u Alexandrie. Po absolvování výcviku vstoupil dne 15. 4. 1941 do 3. roty Klapálkova 11. čs. pěšího praporu – Východního, jehož úkolem bylo bránit pobřeží Agami proti výsádkům z moře.

Na konci května odjel Ivánek do západní pouště, kde jeho 3. rota konala strážní službu u železniční zastávky. Jejich úkolem bylo ochránit velmi drahocennou věc, a to cisterny s pitnou vodou. Později (od 5. června) rota zabezpečovala hlavní letiště Fuka Satelite. Zde už začínala pravá pouštní válka. Boleslav Ivánek o ní napsal toto: *„Mouchy se v té době ukázaly strašlivou trýzní. Ví Bůh, kde se v té poušti braly! Byly jich mraky. Sedaly do očí, na ruce, draly se k ústům a což teprve když někdo potřeboval jít na velkou potřebu. Čaj vařený ze slané nebo chlorované vody, jídlo z konzervy a písek úplně všude.“*⁴

Koncem června 1941 se Ivánek zúčastnil bojů o Sýrii. Němci se přes ni chtěli dostat do Iráku ke zdrojům ropy. Čs. prapor dostal za úkol ochránit nejvýchodnější část území podél hranice s Tureckem. Toto území bylo velikostí celých Čech a části Moravy. Na krátký čas zůstali v Allepu, poté se celá čs. jednotka rozjela po turecko-syrských hranicích, kudy protékala řeka Eufrat. Ivánkova jednotka byla ubytována v malém arabském městečku Djerablous a strážila hranice o délce asi 100 km. I zde se muži pohybovali v pouštním prostředí, ve velkém horku a na území s velkým výskytem malárie. Většina mužstva onemocněla právě tímto onemocněním a také horečnatou nemocí papatačí. O hnisavé kožní afekce také nebyla nouze. Vojáci museli spát pod moskytiérou, polykat tablety chininu, oblékat se do dlouhých kalhot a mít dlouhé rukávy. Přes hlavu měli síťovou masku, na rukou síťové rukavice a nepokrytá místa si museli natírat protimoskytovou masťou. Přesto se o čs. vojácích vyprávělo jako

³ B. IVÁNEK, *Vzpomínky příslušníků čs. zahraniční armády-západ z okresu Frýdek-Místek na léta 1939–1945*, s. 8.

⁴ Tamtéž, s. 19–20.

Obr. 2. Výcvikový tábor Agami, fotoalbum B. Ivánka.

o slušných lidech, kteří se nebrání pomoci potřebným. Podle Ivánkových vzpomínek bylo pro domorodce nevídaným zjevem, že voják pomohl, kde se dalo, že obvázal dítě, které se poranilo, pomohl s těžkým nákladem a podobně.

Obrana Tobrúku

V říjnu 1941 následoval další přesun auty přes celou Sýrii, Palestinu a lodí až do Egypta. Zde dostali za úkol bránit libyjský přístav Tobrúk. Bylo to malé městečko a přístav, který poskytoval kotviště konvojům plujícím z Anglie přes Gibraltar a Středozemní moře až do válečného přístavu Alexandrie v Egyptě. Během čtyř měsíců byl 377krát bombardován, přesto byl zásobován a sehrál významnou aktivní roli v průběhu II. světové války. Po celých osm měsíců závisel osud Egypta na dobytí Tobrúku (Němci nechali na hranicích Egypta jen lehké opevnění a všechny síly přesunuli k likvidaci Tobrúku). Jedenáctý pěší prapor, který se zatím stal součástí 8. britské armády, bránil západní část Tobrúku směrem k sousednímu přístavu Derna. Dne 25. listopadu se Němci a Italové pokusili udeřit na československé pozice u dernské silnice, na pevnůstky „Honza“ S 19 a S 21. Jejich útok byl odražen s velkými ztrátami na straně nepřítele. Dělostřeleckou palbou se rozpoutal boj o dernskou silnici. Byl to jeden z nejprudších bojů, který zuřil nad čs. obranou. Ztráty na československé straně byly poměrně malé. Dne 9. prosince podnikla německá letadla prudký nálet na Tobrúk. Časně ráno vyrazila hlídka „Honzy“ a za ní celý úsek

„Honzy“ až k moři. Útok se převalil přes příkop a přehnal se zemí nikoho k nepřátelským pozicím. Nad kótou 69 pak v sedm hodin ráno zavlála československá vlajka a byla tam uhájena. Zároveň Čechoslováci dobyli Twin Pimple a ještě téhož dne jednotky zaútočily na kótu 110. Ta byla nelehkým cílem, neboť zahrnovala křižovatku původní silnice na Dernu s objíždčkovou silnicí, kterou vybudovali Němci s cílem vyhnout se Tobrúku. Přesto ji Čechoslováci dobyli ještě téhož dne jako kótu 69.

Tobrúk očima Boleslava Ivánka

Boleslav Ivánek věnoval atmosféře u Tobrúku velkou část svých vzpomínek. Některé z nich jsou velmi sugestivní až surové: „Brzy z rána se objevil hrozný obraz. V pevnůstkách, v krytech a zákopech se válely zpřeházené mrtvolky, rozbitá auta, spálená a zkroucená ocel tanků, k nepoznání zčernalé a zpřeházené hromady trosek. Hnilobná, černající a lepkavá hmota po stěnách každého tankového vraku je všechno, co zbylo z lidí, kteří před zásahem tanku tvořili jeho posádku. Na ostrém drátu visí nehybná lidská těla, tu a tam visí napřažená lidská ruka, oči zírají k nebi. Zůstanou se tak dívat, dokud v lebce nevyhyní až na kost, dokud je nevysuší žhavé paprsky slunce. Utržené údy, zbytky těl bez hlavy, roztržená břicha s nabobtnalými vnitřnostmi, metry vyhřeznutých střev. Všude smrt a poušť, ohromné smetiště oceli, lidského masa a velikosti ticha. Zůstali jsme zde zatím sami, jako by nám bylo souzeno zůstat s mrtvými.“⁵

⁵ Tamtéž, s. 54.

Obr. 3. Na italsko-německé frontě v západním Egyptě, B. Ivánek uprostřed, duben až červenec 1941, fotoalbum B. Ivánka.

I když byl Tobruk osvobozen, nepodařilo se už splnit úkol ofenzivy v celém rozsahu. Přestože se udává jako konec ofenzivy u Tobruku datum 10. prosince 1941, ještě následně se Rommelova armáda znovu pokusila o protiúder. Ve dnech 14. a 15. prosince byl střed Rommelovy linie proražen, ale samotný Rommel nakonec stejně vyklouzl a stáhl svůj sbor do agedabijské části Afriky. Ještě o Vánocích probíhaly v Africe těžké boje, na jejichž složitosti přidávalo i počasí provázené silnými lijáky. Ivánkova rota se koncem prosince přesunula na letiště Sidi Rezegh. Dle jeho slov muži značně trpěli v nevlídném vlhkém počasí, mnozí onemocněli záněty ledvin a močového měchýře. Vázlo také zásobování v důsledku bojů na Dálném východě proti Japonsku. Už 6. února v pět hodin ráno se boje opět rozhořely. Velitelství československého praporu bylo v tento den silně ostřelováno. Příštího dne Němci bombardovali pevnost Tobruk. Až do 25. března byl Boleslav Ivánek u Tobruku, poté přibýly dlouho očekávané posily a následovalo střídání vojáků. Odcházející vojáci se ještě rozloučili se svými kamarády na tobrúckém vojenském hřbitově a odjeli do tranzitního kempu Amyrji.

Zde vojáci zažívali dlouhou dobu odepírané pohodlí – jedli vsedě u stolů, mohli mluvit normálním tónem řeči (slovník vojáků u Tobruku značně zhrubl, používali často vulgární výrazy), mohli se osprchovat a hlavně klidně spát. Poté odjel Ivánek na krátkou dovolenou do Palestiny. Ta se stala rekreačním místem pro vojáky, kde se doléčovali, odpočívali a věnovali se sportům. Mohli také cestovat, navště-

vovat památky, a tak se Boleslav Ivánek dostal i do města Davidova – Jeruzaléma. Závěr dovolené strávil v Tel-Avivu u vedoucího továrny Baťa pana Dohnálka z Ostravy-Mariánských hor.

Ivánek letcem-navigátorem

Dne 24. 5. 1942 byl 11. čs. prapor Východní přetvořen na 200. čs. lehký dělostřelecký protiletadlový Východní.⁶ V té době došlo také k odeslání skupiny aspirantů včetně Ivánka do důstojnické školy. Ivánek absolvoval důstojnickou školu poblíž jezera Tiberias v dnešním Izraeli. Do této školy byli přijímáni pouze ti vojáci, kteří se mohli vykázat účastí na tažení do Západní pouště, do Sýrie a do Tobruku, ale především ti, kteří dosáhli odpovídajícího vzdělání již před válkou. V té době Ivánka zastihla také zpráva, že československé letecké jednotky provádějí ve Velké Británii nábor k letectvu. Bylo málo těch, kdo se nepřihlásili na zkoušky a lékařskou prohlídku. A téměř polovina školy očekávala, že obdrží modravou uniformu letců. Po zkouškách a vykonaných prohlídkách byli někteří okamžitě přijati k letectvu a odveleni ze Středního východu do Anglie. Ivánek se po svém přijetí v říjnu 1942 před odjezdem krátce rozloučil s „jejich Káhirou a Alexandrií“ a vydal se společně s dalšími vlakem podél Suezského průplavu pouští k jihu, odkud pak pokračovali lodí až do válčící Evropy. Dne 24. prosince 1942 připluli do Gibraltaru a na Silvestra konečně zakotvili v Greenoku blízko Glasgowu. Vlakem pak odjeli

⁶ Pavel a Zdeněk HRABICOVI, *Zapomenutý generál Karel Klapálek*, Praha 2006, s. 154.

Obr. 4. New York – B. Ivánek první zleva, fotoalbum B. Ivánka.

do čs. střediska přes Skotsko a Anglii do Cardiffu ve Walesu. Zde se ubytovali, spali v běžných postelích s matracemi a s bílými povlaky, měli skříně, záchody a koupelny. O tom se jim na Středním východě ani nesnilo. Začínali výcvik – v novém, chladném prostředí a s novými zbraněmi. Podle výsledků zdravotních zkoušek pak byli zařazováni do výcviku pilotů, navigátorů, palubních střelců, radistů či palubních mechaniků. Z výcvikového střediska se dále rozjeli do určených učilišť a škol. Ivánkova skupina odjela do Londýna do třítydenního kurzu k přípravě pro přijetí do letecké akademie pilotního výcviku. Bylo jich celkem patnáct. Všichni museli pilně pracovat na anglickém jazyce a do-

držovat přísnou disciplínu. Na chvíli jim byl přidělen také tlumočník – nejprve bývalý profesor ostravské průmyslovky Majer a po něm škpt. Josef Horák z Lidic. Zkoušky Ivánek úspěšně složil, z možných 250 bodů dosáhl na 230. Po týdenní dovolené v Londýně zkušebně létal v Anglii a posléze prošel výcvikem v Kanadě a na Bahamách.

První Ivánkův let

Na výcvik a svůj první let ještě v Anglii vzpomínal Ivánek takto: „*Letiště v Shellingfordu nedaleko od Oxfordu se podobalo včelínu. Obloha se jen hemžila školními mašinami typu Tiger Moth. Školní letoun Tiger Moth je otevřený*

Obr. 5. Tobruk – B. Ivánek vpravo, fotoalbum B. Ivánka.

Obr. 6. Bahamy – B. Ivánek vpravo, fotoalbum B. Ivánka.

Obr. 7. Bahamy – B. Ivánek vpravo, fotoalbum B. Ivánka.

dvouplošník. Žák sedí za zády instruktora. Dorozumívají se trubkovodem. Konečně skutečné létání. Počasí nám v Shellingfordu nepřeje, stále je zamračeno a deštivo. Nedočkavě čekáme na první let. Po několika dnech se na nás usmálo slunce. Jeden po druhém jdeme nahoru. Navzájem si pomáháme při oblékání kombinézy a padáku a s velkým zájmem posloucháme první dojmy. Někteří se vrátili s úsměvem, jiní s vážným obličejem a někteří museli pro kyblík s vodou, aby umyli znečištění aeroplán.

V pět hodin odpoledne je řada na mě. Mým instruktorem je sgt. Špaček. Padák na sebe a letí se. Zajiždíme na start, otáčíme ve směru letu, plný plyn a už se rozbíháme. Necítím odlepení od země, ačkoli bedlivě sleduji okraj letiště. Pomalu stoupáme, pod námi se všechno zmenšuje. Lehce se otáčíme doleva, potom doprava, ostrou zatáčkou nabíráme výšku. Rychloměr ukazuje rychlost 80 mil a 2100 otáček. Ve sluchátku slyším hlas: Jsi dobře připoután? Kontroluji rychle popruhy, ale než jsem mohl odpovědět, už jsme si to plnou rychlostí hnali k zemi a hned zase k obloze. Zdálo se mi, jako by mě někdo vytahoval ze sedadla, obličej se stahuje, kolena cítím pod bradou. Ruce se instinktivně přidrží sedadla. V okamžiku jsme zase v normální poloze. To byl looping, volá instruktor a usmívá se. Než jsem se nadál, děláme druhý, pak třetí a opět ve vodorovném letu. Znovu nabíráme výšku. ... Tentokrát se ozval žaludek. Nevylučuji, že se posunul ze svého místa blíže ke krku. Je to nepříjemný pocit, když se neví, co bude následovat v příštím okamžiku. Sleduji nepřetržitě rychloměr a výškoměr. Mám už jen jediné přání: dolů na zem.⁷

Tento let samozřejmě dopadl dobře, Boleslav Ivánek přitáhl řídicí páku a přes les se snesl dolů na letiště.

Po skončení výcviku byl dne 2. 1. 1943 Ivánek přidělen jako navigátor u 311. československé bombardovací peruti RAF, která létala na strojích B-24 Liberator. Tato peruč operovala v rámci pobřežního letectva a jejím hlavním úkolem bylo hlídat a napadat nepřátelské jednotky v Biskajském zálivu, v Severním a Baltském moři a Atlantickém oceánu. Od srpna 1944 bylo její centrum soustředěno na severním výběžku Skotska poblíž městečka Inverness. Tato peruč působila v určeném prostoru společně s 36 spojeneckými perutemi a měla za úkol jednak útočit na nepřátelské ná-

Obr. 8. Bahamy – B. Ivánek vlevo, fotoalbum B. Ivánka.

moňní jednotky, jednak chránit vlastní konvoje před útoky nepřátelských letců a nacistických ponorek.

Koncem roku 1943 nasadili Němci u Dněpru „Slovenskou divizi“, aby kryla ústupové boje. V této akci přešlo asi 2700 slovenských vojáků v plné zbroji na sovětskou stranu. Nejprve museli být vycvičeni, a proto byli z československé jednotky v Anglii odveleni důstojníci a instruktoři, aby doplnili scházející velitelské sbory. V dubnu 1944 odjelo 21 čs. stíhačů do SSSR a po přeškolení se na sovětských letounech se účastnili přímých bojů v oblasti Zvolena na letišti Tri Duby. Ivánek však zůstal v Anglii, kde v bojích ztratil svého velkého přítele Karla Macuru.⁸

Složité návrat do vlasti a Ivánkovy poválečné osudy

Bojové létání bylo ukončeno v červnu 1945 a rozhodovalo se o příletu zpět do vlasti. Letci se soustředili jižně od Londýna na letišti Manston. „Počátkem září 1945 nám přečetl velitel 311. peruti telegram zasláný prezidentem republiky, ve kterém nás pozdravuje a sděluje nám, že o našem příletu se vyjednává. Zpráva nás vzrušila. Proč se vůbec o našem příletu vyjednává? Letíme přece do svobodného Československa, letíme přece domů.“⁹

⁷ B. IVÁNEK, *Vzpomínky příslušníků čs. zahraniční armády-západ z okresu Frýdek-Místek na léta 1939–1945*, s. 73.

⁸ Rotný Karel Macura, narozen 10. 3. 1920 v Třinci, zemřel 23. 2. 1945 poblíž Bradwell Bay.

⁹ B. IVÁNEK, *Vzpomínky příslušníků čs. zahraniční armády-západ z okresu Frýdek-Místek na léta 1939–1945*, s. 112.

Obr. 9. Bahamy – foto místního obyvatele a velbloudů, fotoalbum B. Ivánka.

Jako voják strávil Ivánek v zahraničí celých pět válečných let a těšil se na domov. V říjnu 1945 byl Ivánek jmenován podporučíkem v záloze. Ale v únoru 1948 byla moc v Československu převzata komunistickou stranou a docházelo k represím přímých účastníků, především západního odboje: „*Letci se svými válečnými a technickými zkušenostmi se vraceli ze Západu domů, aby pomohli vybudovat československé vojenské a civilní letectví poválečných let. Po únorovém puči byli označeni za zrádce, nepřátele*

lidu a špióny a v mnoha případech bez procesu odsouzení k mnoha letům v dolech a žalářích. Jejich nezaopatřené rodiny byly ze svých domovů násilně vystěhovány mimo větší městské aglomerace do bytí a obydlí nejhorší kategorie.“¹⁰

Ivánek se musel vzdát učitelského povolání a v roce 1951 byl bez zdůvodnění přeřazen do výroby ve Válcovnách plechu ve Frýdku-Místku. Později pracoval v Hutních montážích a ve Vítkovických železárnách Klementa Gottwalda. V roce 1990 byl rehabilitován a byl povýšen do hodnosti podplukovníka ve výslužbě. Boleslav Ivánek zemřel 5. července 2003 ve věku 86 let. Byl nositelem Čs. vojenské medaile Za zásluhy II. stupně (udělena 13. 3. 1945) a Čs. medaile Za chrabrost před nepřítelem (2. 3. 1946).

Osud Boleslava Ivánka je osudem člověka nenápadného, skromného, a přesto odhodlaného nasadit svůj život ve prospěch něčeho správného. Jak se s vojáky ze Západu po roce 1948 zacházelo, bylo už v textu nastíněno, přesto mnozí z nich zůstali nezlomeni a dále pracovali pro lepší budoucnost, opět nejen pro sebe. Až s pádem režimu, tzv. sametovou revolucí, došlo k prolomení dominantního narativu, že svoboda přišla jen z Východu. Také na „Západě“ však bojovalo mnoho neznámých lidí, jejichž jména je důležité si stále připomínat, jedním z nich je i to válečného hrdiny Boleslava Ivánka z Palkovic.

¹⁰ Zdeněk HURT, *Češi a Slováci za druhé světové války*, Brno 2005, s. 8.